

La Torre dels Somnis

Textos de la dramatúrgia

FITXA ARTÍSTICA

Música: Giacomo Puccini

Dramatúrgia, direcció i escenografia: Lluís Danés

Arranjaments i direcció musical : Sergi Cuenca

Dramatúrgia: Eduard Sola

Direcció de circ: Ingrid Esperanza

Moviment: Ariadna Peya

Direcció escenogràfica: Carles Berga

Il·luminació: Albert Faura

Vestuari: Mercè Paloma

Textos i coordinació projecte poesia: Alguer Miquel

So i programació: Alfred Tapscott

Coproducció: Gran Teatre del Liceu i Ajuntament de Barcelona

0. PREÀMBUL

VEU EN OFF DE L'ALGUER:

La història que cantarem avui
té les paraules comptades,
però no és la mateixa que vam contar ahir.
Igual que vosaltres,
que heu vingut fins aquí
i potser no sereu les mateixes que en marxaran.
Quan abaixem de nou el teló, tornareu a les vostres vides.
Ordenareu el que quedi per preparar el dia de demà.
Pensareu en la feina, en aquella trucada que cal fer....
Seguirà la gran bogeria.
Però ara i només ara
que heu vingut fins aquí per parar el temps,
Confieu-nos el do de l'atemporalitat.
Deixeu el vostre món a les nostres mans
que el doblegarem per fer-ne figures de papiroflèxia.
Benvingudes i benvinguts
a un lloc on tot és possible...
Apagueu els vostres mons
que nosaltres
encendrem el somni.

1.

VEU EN OFF DE LA TORRE:

Quan es fa de dia a la ciutat dels adormits
tothom persegueix les hores.
Mai no s'adormen els despertadors.
Mai no es desperten les persones.
I en algun racó d'aquest desastre,
el matí és un sastre que, amb el sol i la persiana,
embasta un vestit de llum sobre el teu cos abatut.
A fora, el món s'ensorra
i el martell de la realitat colpeja
la vida amb tota la seva violència.

Amb fúria
la realitat divideix el món a trossos.
S'apropia dels llocs i dels cossos.

Entra per les portes de les cases com un exèrcit invasor
que pren la terra sense bales
desplegant la seva fira de llums i colors.
I entre els aparadors lluminosos
d'aquesta mentida de ciutat
un mira la multitud al seu voltant
com un supervivent
que veu només les restes del naufragi.

VEU EN OFF NÀUFRAG:

Sola, perduda, abandonada!

TORRE:

Les persones emmalaltides de realitat
pensem que som allò que fem.
Creiem que som el que tenim.
Correm perquè tothom corre.

VEU EN OFF NÀUFRAG, molt lleu:

Sola, perduda, abandonada!

TORRE:

I mai treballem prou ràpid, ni prou hores,
i quan no treballem perdem el temps
perquè, a la realitat, el temps es perd o es guanya.
Vivim deixant de banda tot allò
que no ens apropa als nostres somnis,
com si tot el que apartem no fos el somni en si;
la gent que estimem, el temps lliure...
I a cops, arranquem del laberint el miratge d'una vida.
I som aquí, volent ser allà,
I tenim això, volent allò altre.

VEU EN OFF NÀUFRAG:

Sola, perduda, abandonada!

TORRE:

Som les vides del col·lapse
Aquest és el nostre temps.
Aquí lluitem per sobreviure.

VEU DELS ALTRES NÀUFRAGS, com un lament:

Sola, perduda, abandonada!

MÚSICA: *Sola, perduta, abbandonata* (Manon Lescaut)

2.

TORRE:

Quan t'adormis amb la llum cansada d'una lluna
i el somni et porti a l'altra cara de la nit
i naveguis per aquell mar
que s'encén només amb les llums que dus a dintre,
potser un oreig et porti lluny,
I fondegis al fons de les coses,
i coneguis un lloc que no et creuries.
Aquí, lluny del soroll dels dies ferotges,
dels motors i dels rellotges,
al bell mig d'un desert d'aigua,
m'hi trobaràs a mi, la Torre dels Somnis.
És el món on viuen els impossibles.
Amb tota la terra conquerida per la realitat
el somni és la darrera illa perduda.
L'última trinxera de la utopia.
Una pàtria pels que viuen als marges,
pels que ho qüestionen tot, pels que no encaixen.
El lloc on poder tenir les vides que volen viure.

Sobre el mar, la nit estrellada
És la pell de l'infinit.
L'univers amb totes les seves preguntes.
Què hi fem aquí?
Quin és el sentit de tot?
On anem quan ja no podem més?
No sé si tu també t'has sentit així de sola.
No sola perquè no hi hagi gent, sola perquè et sents diferent a la norma.
El vent t'ha dut fins aquí, creuant el mar d'una ferida.
Perquè aquí, a la torre dels somnis,
totes arribem trencades d'alguna cosa.

MÚSICA: *Nessun Dorma* (Turandot)

3.

TORRE:

El que un dia paties, ara ja no fa mal.
El que un dia feia mal, ara ja no ho plores.
Tot passarà. També aquesta ferida.

Per dir-li adeu al dolor,
cal poder donar-li les gràcies.
Clou els ulls.
Pensa un bon desig per a cada persona que no t'ha tractat bé.
Un que de debò sigui bo i lluminós.
I bufa les veles del seu vaixell.
Deixa-ho anar tot. Desitja-hi un bon port.
Allibera't dels fantasmes.
El teu dolor és cert
però no és la teva veritat.

NÀUFRAG:

El meu dolor és cert.

TORRE:

No som allò que ens passa,
som allò que en fem.

NÀUFRAG:

No som allò que ens passa
som allò que en fem.
No soc allò que em passa
soc allò que faig.

MÚSICA: *Coro a bocca chiusa* (Madama Butterfly)

4.

VEUS CANTANTS I MÚSICS:

No som allò que ens passa,
som allò que en fem.

No som allò que ens passa,
som allò que en fem.
No som els llocs on caiem
Som, també, les primeres passes.

NÀUFRAG:

I ara?
Què són, aquestes veus?
Qui parla? Qui veig?

TORRE:

Només tu davant teu.
Res més.

NÀUFRAG

Jo qui?
Qui parla?

TORRE:

La Torre.
Ara seu
i descansa.

NÀUFRAG:

Sento...
Sento un calfred
un record
l'enyorança d'un temps llunyà

TORRE:

Seu
descansa
i sent.

NÀUFRAG:

Quan de petits miràvem el cel estrellat i negre de la terra
no sabíem que el que hi vàiem era un temps que marxava per no tornar.
Enyoro, ara, aquell temps de bicicletes,
l'aire a la cara, la remor de la cadena i els pedals,

la llum dels camins, muntanya avall,
l'esglai d'un salt impossible al riu,
els dies blaus, el sol de la infància.
Quan La Terra era un pati gran.
Una cabanya entre els arbres, enmig de la vall,
on totes les tardes,
El sol moria la seva mort mítica
d'astre adormint-se a les muntanyes.
A vegades pesen les maletes dels records...

Però encara ara, alguna nit,
quan calla la ciutat
agafem el vent d'un somni
i sortim volant per sobre les teulades.
Perquè viure és sobretot això;
Seguir buscant el mapa del tresor.

Creuar els estels
amb un vaixell pirata.

MÚSICA: *Sì, mi chiamano Mimi* (La Bohème)

5.

NÀUFRAG:

I ara?

TORRE:

Ara la vida.
L'amor.
Els dubtes.
Qui t'ocupa els pensaments?

NÀUFRAG:

Em pregunto si l'amor
és només una enyorança.
Si la bellesa és un instant irrepètibl
que sempre més provarem de reproduir.
Perquè l'amor va ser,
entre tu i jo, aquella nit fugaç

que s'esvaïa amb el primer sol i
ens deixava als dits la seva pols de papallona.
I tan senzill parlar-nos amb les mans.
I tan difícil dir-nos les coses senzilles.
Si sabéssim desfer el camí...
i que aquest fred fos només un vent,
i que estar junts no fos
estar l'un
contra l'altre.

MÚSICA: *E lucevan le stelle* (Tosca)

6.

TORRE:

Pensa ara en un adeu.

NÀUFRAG:

Adeu a què?

TORRE:

Adeu a qui.

NÀUFRAG

Adeu a qui?

TORRE

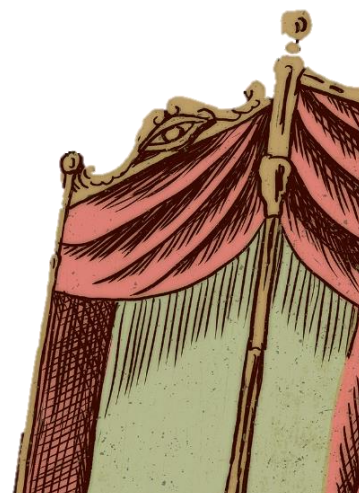
Adeu a un univers que s'escola entre els dits
una mirada que ja no tornarà

NÀUFRAG:

Adeu als avis, als pares, a alguns amics...
Adeu a les vides on vam viure.

TORRE:

Digue'ls el que vas callar.

NÀUFRAG:

A vegades us veig
asseguts cap al capvespre
al banc de fora el carrer
amb la llum vermella
de la tardor del dia.

Us miro i la vostra imatge em calma el cor,
fins que us creua la bala d'una oreneta
i m'adono que sou un record,
que és per això que el vent de fulles
us travessa.

Vau marxar amb una mort senzilla.

Humils fins a l'adeu.

Com les fulles que es desprenen dels arbres
i cauen silencioses en els camins del bosc.

Sé que sempre hi sou, encenent els fanals del camí, fent la nit menys
fosca.

Per si us acosteu a escoltar-les
poso, a casa, les vostres cançons.

Sempre vius,
estimats morts
de la meva vida.

MÚSICA: *O mio babbino caro* (Gianni Schicchi)

7.

NÀUFRAG:

Són realment nostres els somnis que tenim?

TORRE:

És possible somiar amb llibertat si no som lliures?

NÀUFRAG:

Què somiaríem si tinguéssim altres vides?

TORRE:

I tu, que t'has refugiat aquí...
si no fugissis d'enlloc
què somiaries?

NÀUFRAG:

Tu que ets l'aquí,
què somies cada nit?

TORRE:

Somio un far.
Ser llum

NÀUFRAG:

Somio, sovint, que sé qui soc.
Llavors desperto.

TORRE:

Acluca els ulls!
Mantingues els somnis a la vista.

CANÇÓ: *Vissi d'arte* (Tosca)

TORRE:

La realitat ve a buscar allò que és seu;
Les nostres vides, els cossos, els somnis.
Ve a recordar-nos les pors.
És així com viu en nosaltres.

8.

TORRE:

On ets?
Busqueu-la!
Ha pogut amb tu la força de les aigües?

Busqueu-la enllà!
Busqueu-la lluny!

MÚSICA: *Diecimila anni al nostro imperatore* (Turandot) - (PART 1)

NAUFRAG:

Homes i dones impossibles que badeu plens de preguntes per la mort,
pregunteu-vos per la vida, la vida és el gran misteri!
Il·lusioneu-vos, badeu, embadaliu-vos!
Naufrageu enmig dels vostres somnis.
Oblideu-vos.
I si sou valents,
reinvente-vos.
Perquè no n'hi ha prou amb estar vius,
ens cal estar borratxos de vida!
i córrer cap als confins
i allà on les pors ens conviden a desfer el camí,
llavors, saltar!
Perquè saltar és creure!
I tenir fe és viure!
Saltar i estendre les ales en aquell vers que diu:
"Voler l'impossible ens cal
i no que mori el desig"

TORRE:

Només desitjo que tinguis sort.
Que sigui llarg el viatge.
Que t'abracin altres llunes
mar enllà.
Que el camí no et domestiqui.
Que fer-se adult no t'adulteri.
Que cada final sigui un principi.

Dona sempre
encara que no tinguis gran cosa.
Comparteix i comparteix-te.
Empassa't la vida a glopades.
Omple de cel els pulmons.

Quan busquis el camí i no el trobis, tanca els ulls
Dus el far a dins.
No deixis que els crits del món
posin en dubte les teves ales.

Fes la guerra a la mandra.
A la vergonya.
Destrossa i esclata la por.
Rebenta a cops de puny
la boca de la soledat
i no et creguis mai el seu miratge.
Que quan vinguin temps dolents
s'amanseixi el mar algun capvespre,
i trobis moments de pau
i el cel se't converteixi
en un envelat de llums
i ballis els plors amb una orquestra.
Seràs sempre rica
si sents que et pertany tota la terra,
igual que tu li pertanys a ella.

MÚSICA: *Diecimila anni al nostro imperatore* (Turandot) - (PART 2)

FI DE L'ESPECTACLE.

